

3 éves kisfiam egyszercsak odaáll elé:

- Anya, te hiszel az angyalokban?

- Igen.

- Akkor te egy jó felnőtt vagy!

A konklúzió, bevallom, nagyon jól esett! De lássuk csak, milyen témákat vet fel ez a kis párbeszéd.

Milyen angyalban hiszek?

Romantikus, érzelmes, szentimentális is tudok lenni, annak ellenére, hogy racionálisnak tartom magamat. Könnyen meg tudok hatódni, igazából szinte bármin. Ebből talán már következhetne is, hogy hiszek az angyalokban. De pontosan hogy képzem el? Gyerektestű, nagyfejű szárnyas pufókként nem. A nyúlánk, felnőtt férfiábrázolás sem jön be. Akkor hogy? Számomra sokkal hétköznapibb: minden gyerek egy angyal. Rájuk nézek, és ezt látom: tiszta, őszinte tekintet, bizalom felém (és néha mások felé is), bizalom a jóban, a szépben, kiszolgáltatottság, szeretetet adni és kapni vágyás.

Tehát hiszek a gyerekekben. Hiszek abban, hogy jót akarnak. És igyekszem hagyni is őket, hogy ezt bebizonyíthassák.

Ameddig meg tudjuk őrizni (vagy újból kifejleszteni) ezeket a tulajdonságainkat, mi is angyalok lehetünk!

Milyen egy jó felnőtt szerintem?

- (Aki hisz az angyalokban :-) )
- Aki nem felejtí el, hogy volt gyerek.
- Aki nem tagadja le, hogy szüksége van gyermeki vonásokra, tulajdonságokra.
- Aki a szívében is bízí, nem csak az eszében.
- Aki másokban is meg tud bízni (olykor csalódások ellenére is.)
- Aki meg tud bocsájtani.
- Aki ki tudja mutatni / fejezni az érzelmeit. Aki tud sírni és/vagy nevetni.
- Aki gondoskodik szeretteiről, de nem fojtogatóan.

Istenem! Add, hogy tudjunk jó gyermekeid lenni! Olyan gyermekeid, akik rád és egymásra is figyelő felnőtt emberek! Segíts nekünk, hogy figyeljünk szeretteinkre!

*Bajnokné Kiss Gyöngyvér, Budapest*